

POPOTOVANJE PO VESOLIJU

Daniela Fernandez je bila čisto navadno petindvajsetletno špansko dekle. Uživala je v svojem življenju, imela je družino, ki jo je imela rada, prijatelje, s katerimi se je zabavala, in dobro službo. Živela je v predmestju in bila je zelo zgovorna. Nekega dne pa se ji je svet, ki ga je tako dobro poznala, postavil na glavo.

Na lep sončni dan se je pred vrati njene hiše pojavil zelo lep moški po imenu Layl. Daniela še nikoli prej ni videla tako lepega moškega. Zdel se ji je nečloveško lep. Layl ji je povedal, da se mu je pokvaril avto in če lahko uporabi njen telefon, da bi z njim poklical avto vleko. Daniela mu je z veseljem posodila svoj telefon in ga povabila v hišo na kavo. Čez nekaj časa se je Danieli začelo hudo vrteti in kmalu je ugotovila, da jo je Layl omamil.

Ko se je zbudila, je bila okoli nje sama tema. Nič ni videla in še vedno se ji je vrtelo. Dobila je občutek, da plava po zraku. Iz žepa je hotela vzeti telefon, a je ugotovila, da ji ga Layl ni nikoli vrnil. Začela je paničariti in kričati. Skrivnostna vrata so se odprla in Daniela je videla grozljivo senco. »Zakaj kričiš?« se je nekdo oglasil. Skozi vrata je prodirala svetloba. Daniela je nato nasproti sebe zagledala govorečega robota. Bila je zelo presenečena. Robot ji je razložil, da je na vesoljski ladji, ki ima še večjo hitrost kot svetloba. Daniela je mislila, da sanja. Ker mu ni verjela, se je robot odločil, da ji bo razkazal vesoljsko ladjo. Na vse svoje presenečenje je Daniela ugotovila, da se res nahaja na vesoljski ladji in to na govoreči vesoljski ladji. Ves čas je razmišljala, zakaj se je to zgodilo ravno njej. Ko sta z robotom prišla do velikih pozlačenih vrat, ji je robot povedal, da je notri poveljnik plovila. Ko sta vstopila, je videla Layla. Začela se je dreti nanj in ga zmerjati. Layl ji je povedal, da jo je ugrabil zato, ker potrebuje njeno pomoč. Razložil ji je, da je pred nekaj leti na njegov planet Terenefe prišla Zemljanka, ki je bila na raziskovalni nalogi za Naso. Tam je povzročila nered in rekla je, da ga ne more nihče razen Zemljan popraviti. »To nam je povedala šele, ko je umirala,« je povedal Layl. Layl je Danieli tako razložil, da mora popraviti nered in nato se bo lahko vrnila na Zemljo. Danielo je bilo strah, da tega ne bo zmožna narediti, ker se sama ni imela za najbolj pametno. Ko je ladja čez nekaj minut prispela na planet Terenefe, je Daniela ugotovila, da je bil nered, za katerega je mislila, da ga ne bo zmožna rešiti, onesnaževanje. Zemljanka, ki je povzročila "nered", je pustila za seboj samo prazno plastenko vode. Danieli ni bilo jasno, zakaj niso bili prebivalci planeta zmožni popraviti dobesednega nereda. Po nekaj sekundah premišljevanje se ji je posvetilo. Terenefančani niso imeli nog in rok, imeli so samo glavo. Spominjali so jo na pokončne kače. Ko je pogledala Layla, je ugotovila, da izgleda isto kot ostali prebivalci planeta. Prej je videla samo iluzijo. Poleg tega pa prebivalci tudi niso mogli vreči stran plastenke, ker niso imeli odpadkov in smeti.

Ko je Daniela pobrala plastenko in se vkrcavala na povratno vesoljsko ladjo, se je poslovila od robota, prebivalcev Terenefeja in Layla. Ta ji je povedal, kako ji je hvaležen in da če bo kadarkoli kaj potrebovala od njega, naj ga pokliče. Ko je to izgovoril, ji je tudi vrnil telefon.

Ana Renko, 1.d

JUNAKINJA, KI SE ZOPET IZKAŽE

Deklica nedolžnega in nevpadljivega značaja in izgleda se mora zopet soočiti s starimi strahovi. Prišel je čas, da nerodna šolarka, po Janezovem opisu nesposobna in z mastno kožo, zopet obleče mavrično uniformo in na glavo nadane častno herojsko kapo ter tako postane vesoljska junakinja. Ničkolikokrat se je bala preteklosti, očitno upravičeno.

Lory se je v imenitni uniformi s kovinsko škatlo, ki razbere vsakršno željo o premestitvi, živčno napotila proti elegantnim vratom visoke stavbe. Natančno je vedela, kaj mora storiti. Urne noge so jo nesle v staro skrivališče pod jablano, ki je s košatimi vejami deklico vabila na stara pota. V skrivališču je morala najprej obrzdati nadležno živčnost in ukrotiti adrenalin. Od zadnjega reševanja sveta, ki je bilo dokaj neuspešno, so minila že štiri leta, ki jih je preživela v Osnovni šoli Juvana Mihčarja. Zdaj je napočil konec šolskega napadanja in obtoževanja. »Sem Lory Bravegood in sem junakinja. Migitajcem se bom kočno postavila po robu.« Lory se je zavedala, da število obolelih za nevroskriptično gripozo vsak trenutek narašča, za to pa so kriva zlobna vesoljska bitja, ki na Zemljo prinašajo bakterije iz 22. galaksije. Junakinja se je pred štirimi leti odločila prenehati z junaškimi akcijami, vendar so dejanja Migitajcev postala nevzdržna.

Rešiteljica je obrisala prah s starega oranžnega ultrabrnega skuterijusa, se usedla nanj in odpotovala v galaksijo Straš. S svojim neizmernim prevoznim sredstvom je na cilj prispela v pičlih 3 urah in 2 petinkah. Nenadoma je zagledala predobro poznano Megastiko, vesoljsko ladjo, s katero so potovali Migitajci. Zdrznila se je, vendar globoko vdihnila zrak iz svoje rumene steklenice, kjer ga je hranila 14 vrčev. To bi moralo zadostovati za 12 ur bivanja v Straši. Napela je moči, da so ji iz rok pognale vilicam podobne tipalke, noge so se ji nekoliko pokrčile in z močjo megatanka je zrušila vrata vesoljskega plovila. Ugotovila je, da se je zaradi naloge preveč vznemirjala, saj so Migitajci očitno spali. V čaše jim je nalila zvarek iz jedra zvezde Hibije, ki jim je zbrisal spomin, zato bodo s svojim žlahtnim umom najmanj naslednjih 120 let prebili v iskanju svojih imen in pomenov. Ko je Lory že mislila, da je opravila svojo preprosto nalogo, je na mizi zagledala nekaj imenitnega. To je bila neverjetno redka roža iz 17. galaksije, ki je bila, poleg zavretega trna čajevca, koščka lunine gline in brhkega zemeljskega ruma, sestavina izjemnega napoja, ki ozdravi vse bolezni.

Dekle se je s svojim skuterijusom odpravila domov, zopet kot neverjetno bistra junakinja, vprašanje o njenem nadaljnjem življenju pa je ostalo odprto.

E. P.

Izgubljena v vesolju

Bil je četrtek, samo še petnajst dni pa bosta Lida in Majko odšla na svojo odpravo v vesolje. Lida in Majko pogosto zgledata kot navaden mlad par. Poleg svojega navadnega videza pa imata malo nenavaden način življenja. Oba sta namreč astronauta. Ko sta na Zemlji, vsak dan zjutraj vstaneta in se odpravita v službo. Delata na lokalni postaji za raziskavo v Washingtonu. Njuno delo je zelo zanimivo in polno dogodivščin. Letos gresta oba prvič na odpravo, in sicer na mednarodno vesoljsko postajo. Tak dogodek je najverjetneje vrhunec kariere za vsakega astronauta.

Petnajst dni kasneje se Lida in Majko rahlo nervozna, a vseeno vesela in neučakana poslavljata od družinskih članov in prijateljev. Natanko ob dvanajstih je njuna raketa zapustila Zemljo. Potovanje do vesoljske postaje naj bi trajalo približno 37 ur. Na njuni poti pa je šlo na žalost marsikaj narobe. Ko je bila raketa od Zemlje oddaljena 100 km, je posadka zaslišala zvoke alarma in vedeli so, da to ne pomeni nič dobrega. V zadnjem delu rakete se je sprožil alarm, ker jim je iz cevi odtekal plin. Težavo so sicer hitro odpravili, a je bilo nezgod še več.

V raketi so bivali štirje člani posadke ter mlada raziskovalca Lida in Majko. Po 19 urah potovanja je računalnik, s katerim so upravljali raketo, zaznal tujek. Lida in Majko sta pregledala vse prostore in nista našla ničesar. Ko sta se vrnila v kontrolno sobo, sta na tleh zagledala trupla posadke. Vsi so bili mrtvi, pred računalnikom pa je stalo nenavadno bitje, ki se je oglašalo nekako takole: »Djaghgdehdwj,b ehdwegdgwj, jshdwiuedqb.« Nerazumljive zvoke pa je bitje oddajalo z zelo visoko frekvenco in se je slišalo kot skoraj tiho, a vseeno nadležno cviljenje majhnega otroka.

Bitje po imenu Meganutfix je bilo majhno, a očitno zelo močno. Imelo je modro kozo in roza lase, kasneje sta ugotovila, da ima zmožnost spreminjati barvo svoje kože. Njegove oči so bile črne kot premog. Njegova usta pa niso imela stalne oblike in so bila skoraj v tekočem stanju, saj se je njihova oblika spreminjala, kot bi imel namesto ust želatino. Ko je nehal cviliti, se je obrnil proti računalniku in natipkal svoje ime. Z velikimi tiskanimi črkami se je na zaslonu prikazalo MEGANUTFIX. Lida in Majko sta se spogledala in se brez besed odločila, da se bosta skušala z Meganutfixom sporazumeti. Postavljala sta mu vprašanja, on pa nanje ni znal odgovoriti oziroma je odgovarjal v svojem jeziku. Odločila sta se, da se morata pogovoriti in ugotoviti, kje sta, kdo je tujek v njuni raketi in kako bosta varno in pravočasno prišla do cilja.

»Kaj se dogaja in kje sploh sva? ...« je vprašala Lida prestrašeno.

»Res ne vem, Lida, sploh pa me skrbi, kako bova sama upravljala z raketo in prišla do postaje,« ji je odgovoril Majko.

»Morava ugotoviti, kdo je ta Meganutfix in zakaj je ubil posadko.«

»Si slišala to?« ji je prestrašeno odvrnil Matejko, medtem ko je pogledal proti vratom.

»Ja, sliši se kot praskanje po vratih ... tisto bitje je nevarno, morava se ga znebiti!«

Nenadoma je skozi vrata vstopil Meganutfix ampak tokrat mnogo večji kot prej. V rokah je imel nabito orožje. Postavil se je pred njiju in z orožjem, za katerega nista vedela točno, kaj naj bi bilo, pokazal na Lido.

»Prišel sem po vaju s planeta Kadol. Pripeljati vaju moram nazaj na svoj planet h gospodarici Leky, ki vaju že dolgo pričakuje,« je z globokim glasom spregovorilo gromozansko bitje.

»Prosim, pustite naju živeti! Naredila bova vse, kar boste rekli, samo odložite orožje, prosim Vas,« je prestrašeno rekla Lida.

»Če bosta sledila ukazom, bosta preživela. Zdaj pa se oblecita in pripravita na menjavo vozila.«

Lida in Majko sta seveda ubogala in se takoj pripravila. Čez nekaj minut je bilo skozi majhna okna rakete lahko videti močno svetlo svetlobo, ki jo je oddajala vesoljska ladja LŠWM. Preoblečena v vesoljko obleko sta se mlada astronauta odpravila dol iz rakete proti vesoljski ladji. Medtem ko sta bila še sama na raketi, sta naredila načrt, kako bosta pobegnili Meganutfixu. Ko ju je ta privezal, da mu ne bi pobegnili, je Majko, medtem ko Meganutfix ni bil pozoren, iz obleke potegnil nož in z njim prerezal vrvi, s katero sta bila zavezana. Z Lido sta se, še preden je Meganutfix to opazil, izgubila v snopih močne svetlobe.

Najverjetneje je Meganutfix močno razočaral svojo gospodarico Leko, morda pa je na poti domov našel še kakšno raketo in ugrabil dva Zemljana. Vprašanje je, če sta Lida in Majko našla pot do postaje ali sta le skupaj ugasnila izgubljena v vesolju.

Blanka Mrčela, 1.d

Nov začetek

Nikoli več ne grem nazaj. Vse je izgubljeno. Moja družina, moj planet, moja galaksija, ničesar ni več.

Zgrabila sem svojo mehko odejo in jo stisnila k sebi. Začutila sem, da mi bodo oči kmalu napolnile grenke solze. *Ne, ne smem jokati. Niso te rešili za to, da se boš cele dneve le smilila sama sebi.* Globoko sem zavzdihnila, zapustila toplino postelje in stopila na mrzla gladka tla. Na hitro me je zmrazilo, a sem se tega občutka kmalu navadila. Počasi sem stopila proti oknu in previdno umaknila zaveso. Na drugi strani debelega stekla, če mu lahko sploh tako pravimo, je bilo na tisoče, če ne milijone svetlih pik, ki so razsvetljevale ta temen črn nič okoli njih. *Koliko časa že potujemo? Dva, tri mesece? Morda pa je minil le kakšen teden?* Svojo dlan sem položila na okno ter opazovala svoj odsev. Čeprav sem večino svojega časa na ladji preživela v postelji, so moje rubinasto rdeče oči še vedno delovale zaspano. Morda so se še zmeraj privajale na novo vesolje? Moji beli lasje so bili speti v kito že od dneva, ko so me skupaj z mojo hišo pobrali na to ladjo. »Žal mi je,« sem zahlipala in se odmaknila stran od okna.

Vse se je zgodilo prehitro. Strokovnjaki so se že stoletja napovedovali, da se bo naše vesolje zabilo z vzporednim svetom, nihče pa ni pomislil, da se bo zgodilo tako hitro. A natančno en teden po mojem tristotem rojstnem dnevu so se naši najhujši strahovi uresničili. V trenutku je vse izginilo. Ni bilo kakšne eksplozije ali glasnega hromenja, le velik prazen nič. Še sama ne vem natančno, kako sem iz te praznine prišla na to ladjo.

Vrata za mano so se sunkoma odprla. V sobo je vstopil Leron, eden izmed ostalih potnikov te ladje. Njegovi dolgi modri lasje so bili speti v figo, s svojimi črnimi očmi pa je gledal v tla. Tudi on je bil iz moje galaksije in je edini govoril jezik, ki sem ga lahko razumela. »Koliko časa že potujemo?« sem ga vprašala. »Dva tedna, tri dni, eno uro in petintrideset minut,« je ta monotono odvrnil, brez da bi me pogledal v oči. *Torej že res potujemo toliko časa.*

V tistem trenutku se je skozi zvočnike zaslišalo obupno rohnenje, ki je spominjala na oponašanje motorja. To je bil glas našega kapitana. »Kaj se je zgodilo?« sem hitro vprašala, ko sem videla začuden pogled na Leronovem obrazu.

»Prispeli smo.«

Otroci veselja

Z vsakim dnevom se ji je zdelo, da je bolj nevidna. Odsev v ogledalu je zbledel in zdaj je skoraj videla rožo, ki je na tleh kopalnice stala za njo. Vendar o tem ni povedala nikomur. Počasi se je opazovala bledeti in se spraševala, če jo ostali vidijo.

Ne vedoča, da v tem ni sama, je bledela tudi Margo. Vendar ni postajala le prosojna. Bledela je v mavrično meglico, ko je odsevala vso svetlobo, ki je prišla s strešnega okna v kopalnico njenega majhnega stanovanja. Tudi ona ni povedala nikomur, vendar tudi ni bilo nikogar, ki bi jo sploh kdaj videl.

V sosednjem stanovanju pa je oseba, ki jo bomo klicali Alex, žarela s takim sijem, da ga ni mogla prikriti, s čimerkoli je poskušala.

Ingrid je čakala, da se ji na telefon oglasi Kat, medtem ko je lahko čutila vsak premik na tej Zemlji. Kat je pred nekaj urami odšla k bližnji reki, da bi zadnjič pred odhodom v njej zaplavala. Po nekaj minutah v vodi pa je opazila, da se z njo zliva. Hitro je stekla ven ter se prestrašena oglasila na telefon svoji sestri. Čeprav je Ingrid ni videla, je vedela.

Lia se je z vsemi močmi trudila, da bi se zbrala, vendar ni mogla prenesi vsega, kar se je dogajalo v njeni glavi. Besedebesedebesedebesede so se zdele kot misli, ki jih ni mogla razložiti.

Česarkoli se je dotaknila, je za sabo pustila svetleči prah. Ni se ga mogla znebiti in kmalu se je vse okoli nje bleščalo.

Halle pa je doživljala vse. Istočasno je oddajala svetlobo tako močno, da bi navaden človek oslepel, bledela v prosojnost, zlivala se je z vodo, za sabo puščala prah in v glavi slišala nevihto besed ter vsako od njih čutila na koži.

Vse so imele nekaj skupnega. Neizogibno so se bližale trenutku, ko so nenadoma odletele z Zemlje. To se ni zgodilo, kot bi si mi, navadni ljudje, predstavljali. Mogoče temu ne bi smeli reči polet, saj so se nenadoma pojavile v praznem prostoru ter se ne vedoče, kaj se dogaja, ozirale naokoli.

Tedaj pa se je pred njimi znašla oseba, če temu sploh lahko rečemo oseba, ker je kljub skoraj človeški obliki bila kot meglica, narejena iz, kaj pa vem, ničesar.

"Pozdravljene, moje ime naj vam ostane neznano, vendar sem tukaj, da vam povem, kaj v resnici ste. Kot je verjetno vsaka opazila, se vam zadnje čase dogajajo za vaš, človeški svet nenavadne stvari. To je zato, ker niste ljudje. Ste otroci veselja, nimate izvora in nimate konca. Preprosto obstajate," je spregovorila Meglica, kakor jo bomo klicali mi, od bogve kje, saj ust seveda ni imela.

"Ti, ki blediš, predstavljaš svetlobo; ime ti je Luz. Ti," pokaže na Margo, "predstavljaš mavrico, in se imenuješ Arco Iris."

Zdaj se obrne k sestrama, Kat in Ingrid. "Vidve, Agua in Tierra, sta najbolj človeški od vseh. Predstavljata vodo in zemljo."

"Alex, ti si sonce, Sol, ter si sestra, Ave, ki predstavljaš zvezde in se imenuješ Estrella." Zdaj pa pogleda Lio: "Ti predstavljaš luno, in se, temu skladno, imenuješ Luna."

"Halle, ti si najmočnejša od vseh. Si hčerka samega vesolja in si hkrati vse."

Za nekaj trenutkov nastane tišina. Čuti se nevzdržna napetost.

"Zdaj morate sešiti obstoj vsega. Ne samo sebe in zemlje, na vas leži usoda obstoja vesolja in vsega; materije in črne materije, vsega, kar obstaja in kar ne."

Napisala: **Arco Iris**

POLET NA PLANET KUŠČARJEV

Bil je povsem običajen dan, ko se je na povsem običajnem, nepomembnem planetu sredi vesolja zgodilo nekaj neobičajnega. Znanstveniki so preostalim Zemljanom sporočili, da je Zemlja iz njim neznanih razlogov zavila iz svoje orbite. To je povzročilo vsesplošno paniko, ki je ni občutil le Elrid, mlad znanstvenik, ki se ni odpravil v službo in je dopoldne zaradi bolezni prespal.

Niso ga zmotili niti potresni in popotresni sunki niti hrup vesoljskih plovil, s katerimi so bogataši množično bežali pred koncem svojega sveta. Zbudil ga je šele njegov kuščar Hank, ki ga je prijazno počuegetal po nosu. Elrid ni potreboval veliko časa, da je ugotovil, kaj se dogaja. Spomnil se je le ene stvari, ki bi jo lahko naredil. Hitro se je odpravil v klet svoje majhne, zanikrne hišice in izvlekel drobno črno napravo, ki mu jo je podaril dedek. Zraven nje so bile z velikimi črkami napisane 4 besede: SAMO V NUJNEM PRIMERU.

»Zdaj ali nikoli,« je zašepetal sam sebi in pritisnil na gumb. Tla so se začela tresti, s sten pa je že začel odpadati omet. Le še vprašanje časa je bilo, kdaj se bo strop zrušil na njegovo glavo. Elrid se je že začel spraševati, ali je bila to dobra ideja, ko ga je Hank pocukal za rokav. Njegov kuščar je kazal proti kotu kleti, kjer se je pojavila popolnoma nova gmota bleščeče vijoličaste barve, ki ni niti malo spominjala na nič, kar je Elrid poznal. Hank ga je še enkrat pocukal za rokav, kot da bi mu hotel povedati, naj pohiti, nato pa splezal po njegovi roki in ponovno pritisnil na gumb na črni napravi. Vrata vijolične gmote so se odprla, kuščar in njegov lastnik pa sta pohitela notri.

»Dobrodošli na vesoljski ladji XXX 99. Govori glavni računalnik Alt, poveljnik te ladje. Če so izračuni mojega kreatorja pravilni, je danes 15. marec 2017, dan, na katerega je Zemlja zavila s svoje orbite, kar jo bo v natanko 55 sekundah pripeljalo do uničenja. Potnike naprošam, da se pripnejo,« je oznanil robotski glas. Elrid je zmedeno gledal naokoli, medtem ko je Hank s svojimi kremplji začel šariti po žicah.

»Hank, nehaj! Vsak trenutek bomo vzleteli!« je zavpil Elrid, kuščar pa se je le skrivnostno nasmehnil. Zdelo se je, da je končno dosegel svoj namen in povezal žice z računalnikom. Začel je vnašati zapletene kode ter šifrirati signale. Takrat se je Elrid spomnil, da je tudi kuščarja dobil od dedka, norega znanstvenika. Ne bi ga čudilo, če bi tudi njegov ljubljeneček bil neverjetno inteligentno bitje.

»3, 2, 1 ... VZLET!« se je še enkrat oglasil Alt. Oba potnika sta se priklenila na svoja sedeža in prepustila vodenje plovila računalniku. Hank je spet začel vnašati kode, dokler se ni zasvetil gumb nad njima in se je prikazal napis, da je bila lokacija pristanka spremenjena – njun nov cilj je bil planet Lizardamos.

»Odpravljava se na planet Lizardamos, dom mojih rojakov kuščarjev,« je rekel Hank. Očitno je bila to še ena izmed njegovih sposobnosti, za katere Elrid do sedaj ni vedel - znal je govoriti. »Nisem s planeta Zemlja. K tvojemu dedku sem prišel v tem plovilu, ki je strmoglavilo na vaš planet. Vedel sem, da se bo Zemlja na ta dan uničila zaradi trka vzporednih galaksij. Moja naloga je, da te odpeljem na varno, ker je tudi tvoj dedek pomagal meni.«

Hank je nastavljal hitrost pogona na svetlobno hitrost in uspal fanta, ki je bil na robu tega, da od šoka pade v nezavest. Zbudil ga je šele, ko je končno upočasn timer in je ladja priletela do planeta živo zelene barve, na katerem ni manjkalo kraterjev ter obširnih sivih in rožnatih gozdov. Elrid in Hank sta stopila z ladje, pričakale pa so ju množice dvoglavih, troglavih in celo štiriglavih kuščarjev, ki so želeli prvič v življenju ugledati Zemljana.

»Dobrodošel na planetu Lizardamos, Zemljan Elrid,« je dejal Hank. »Uživaj v svojem postanku tukaj.«

Sara Lavrenčič, 1. e

RUBIN

Nekje daleč, daleč stran, tako daleč, da si ne moremo predstavljati kako, je živel Misterij. To je bil prikupen vesoljček, svetlomodre barve, z velikimi črnimi očmi. Prihajal je iz družine Galaktikonov. Njihovi nasprotniki pa so bili zeleni, gubasti in smrdljivi marsovci, ki so se imenovali Pogubniki. Njihov namen je bil, da bi zavladali na planetu Zemlja, ljudi pa zaslužnili.

Za njihovo namero je kmalu čisto po naključju izvedel Misterij. Vedel je, da jih lahko reši le lep rubin, ki pa je na žalost izgubljen že več milijonov let. Rubin ima namreč moč uničiti vse zlo na tem svetu, lahko pa uniči tudi vse dobro, če pride v neprave roke. Misterij se je zelo trudil, da bi ga poiskal, zato je začel iskati kar v knjižnici. Tam je prebil cele mesece in prebiral literaturo o izgubljenem rubinu. Na koncu je prišel do zaključka, da bi se moral rubin nahajati nekje na Zemlji. Odločen je bil, da ga bo šel poiskati. Misterij je imel tudi neverjetne moči, lahko se je namreč spremenil v katerokoli živo bitje, ki živi na tem svetu, zato ni imel težav pri transformaciji v človeka. Ko je prišel na Zemljo, je začel iskati rubin s pomočjo napravnice, ki se je imenovala »magnetika«. Ta naprava je zaznavala elektromagnetne valove, ki jih je oddajal rubin.

Pri svojem iskanju je spoznal petnajst let starega fanta po imenu Jaka, s katerim sta kaj kmalu postala najboljša prijatelja. Ugotovil je tudi, da se rubin skriva prav v njegovi sobi. Fantu ni povedal resnice, da je on pravzaprav vesoljček, povedal pa mu je, da planetu Zemlja grozi velika nevarnost in da nujno potrebuje njegov rubin. Jaka je najprej podvomil v svojega prijatelja, vendar mu je na koncu vseeno zaupal. Misterij se je domov vrnil z rubinom in tik preden ga je hotel uporabiti, je izvedel strašno novico. Medtem ko se je vračal domov, so njegovega najboljšega prijatelja ugrabili Pogubniki, saj so vedeli, da je fant njegova šibka točka, ter ga zato vzeli za talca. Misterij ni vedel, kaj naj naredi, ko se mu je vendarle posvetilo. Ker Pogubniki zahtevajo rubin v zameno za fanta, jim ga bo izročil, vendar le repliko. Prišlo je do izmenjave in še preden so Pogubniki ugotovili, da jih je zavedel in ogoljufal, je Misterij aktiviral rubin, ta pa je Pogubnike dobesedno pogubil. Sedaj je imel vesoljček še en problem. Zlagal se je fantu in mu ni povedal, kdo je v resnici in Jaka je bil zaradi tega zelo žalosten. Po zelo dolgem pogovoru mu je Jaka odpustil in ostala sta najboljša prijatelja za vedno, pa čeprav vsak s svojega planeta.

Jaka je lahko Misterija obiskal kadar koli si je zaželel in Misterij tudi njega. Za vesoljčka je izvedela tudi Jakova družina, za skrivnost o rubinu in rešitvi sveta pa nihče.

Pija Krajči, 1.b

Slaba izbira

»Kaj bomo pa zdej?« se je name drla Karrina. » Js ne mislim, gledat svojega brata umret zaradi tvojega nemogočega ega!« mi je še vedno nalagala modra Abixa. Gledal sem skozi okno in se trudil najti najboljši prostor za zasilni pristan.

»Veš, ne bomo nč hitrej prišli do pomoči, če me ti zdej nadiraš,« sem ji mirno odgovoril. Grdo me je pogledala in še vedno držala krp-ista-po na Lexusovi rani. Zaslišal sem glasen pisk in pogledal na ekran pred sabo.

» Ahh!« sem se zadril, ko sem videl, da nam ugaša mot-eksul-or.

Zdaj pa res nimamo druge, kot da zasilno pristanemo. Pogledal sem na medgalaktično karto. Kaj je najbližje? Kaj je najbližje? Aha Z-Zemlja. Zeleno moder planet v 4kvarantu v senčni strani od zvezde Valare. To bo v redu. Vnesel sem koordinate in pospešil z ekvaltnim pogonom. Upam, da bo ladja zdržala do planeta.

»Kam gremo?« sem zaslišal zaskrbljen Karrinin glas.

»Na Zemljo.«

»Zemljo?« lahko sem slišal v njenem glasu, kako se zmrduje. »Opičji planet? Res, Mika? Ni bilo ničesar boljšega?«

»A si boš nehala izmišljevati?! Samanthi že tko al tko zmanjkuje pogona, ti boš pa še izbirala?! To ni samopostrežni bi-amex-fe!«

Zavila je z očmi.

»Še vedno ne morem verjeti, da si dal ladjo Kalari, ki te je pustila.«

»Karrina, zdele res nimam časa!«

Skozi sprednji odsevni blok sem lahko videl, kako blizu smo že Zemlji, kot ji pravijo. Samo pristanem pa lahko najdemo pomoč. Prišli smo v njihovo atmosfero in moje dihalne reže so se morale privaditi na pomanjkanje kriptona v zraku. Samantho sem poskušal zaustaviti, a je bila zaradi pomanjkanja gravitacije zame pretežka. Z vsemi štirimi rokami sem prijel za orokalo in povlekel. Dodatni antipogonisti so se vključili in uspel sem jo zaustaviti za dovolj dolgo, da sem jo usmeril v modro tekočino. Z velikim pljuskom smo padli v morje. Tekočina je bila hladna in imela je okus, kakršen mi ni bil znan. Oči so me pekle in skoraj nemogoče je bilo gledati pod vodo. Pognal sem se nad gladino in se napojil mešanice plinov. Dušik, kisik in nekaj grenkega. Žveplo? Pogledal sem okoli. Začela me je grabiti panika. Kje sta dvojčka? Morala sta preživeti. Njihova vrsta (Abixi) je skoraj nesmrtna. Takrat se je prikazala Karrina z Lexasom v naročju. Rahlo sem se sprostil.

»Sta v redu?« sem jo vprašal.

»Ja, seveda, razen tega, da je v mojem bratu še vedno luknja, sva bolje kot še nikol!«

»Hej, portudu sem se, kolikor se je dal!«

»Strmoglavil si v vodo! Mislim, da bi še Glukson bolj znal pristat!«

»Vzemi to nazaj!«

»Prisili me!«

Tako sva jezno strmela drug v drugega, dokler se nisva spomnila, zakaj smo sploh tukaj. Da rešiva nesrečnega Abixa.

Pristal sem dovolj blizu kopnega, da bi do njega prišli brez večjih problemov. Karrina se je potopila, odrinila od tal in poletela iz vode. Pristala je na gladini in začela teči. Tekla, skoraj letela je po tekočini in kaj kmalu prispela do kopnega. Kot Luvinar sem se moral zadovoljiti z mahanjem s svojimi štirimi rokami. Nekaj časa sem potreboval, da sem dosegel kopno in bil precej izmučen še za povrh.

»Si pa neki svetlobnih enot rabu,« se je posmehnila Karrina.

Vstal sem in si iz oči odmaknil modre dlake, ki sem jih imel na glavi: »Mogoče res, ampak vsaj ne izgledam kot Sakirza, kadar me zebe.«

Pogledala je proti svojim rokam. Luske se ji spremenijo iz svetleče srebrne v zeleno, kadar ji je hladno, in v živo vijolično, kadar ji je pretoplo. Iz Lexusove rane je še vedno tekla sluz, ki se je strdila v trdno in svetlikajočo zmes, ko se je dotaknila Zemeljskih tal, polnih majhnih kamenčkov. Gledal sem okoli in opazil majhno zakotno sestavo ob robu zelene gmote, niti 5 svetlobnih marinov stran.

»Gremo tja,« sem se oglasil in začel hoditi v smeri proti sestavi. Nisem imel potrpljenja, da bi poslušal Karrino, kako se pritožuje čez načrt, a na srečo ni niti pisnila.

Prišli smo do stvari, mislim, da se ji reče vrata, in šli skozi nje. Iz katerega koli elementa so že narejena, so vsekakor preredka, da bi nas zaustavila. Lexusa je položila na tla in mu pritisnila čudno okroglo, mehko stvar na rano. Začela si je ogledovati okolje. Verjetno je po antenah prejemale signale življenja.

»Kar precej se je spremenilo, odkar sem bila nazadnje tukaj. Nič več opic. Čudno,« je pripomnila. Takrat se je zdrznila.

»Kaj je?« sem poskočil.

»Nekdo je tukaj,« mi je tiho odgovorila.

Nekaj sekund zatem je v sobo prišel človečnjak. Krajše dlake na glavi, z rdečo kožo na zgornjem delu telesa in temno modro na spodnjem. Okončine, glavo in vrat pa je imel čudne bež barve, medtem ko je bila naglavna dlaka črna. Res zanimiva bitja. Gledal me je naravnost v moje črne oči in v njegovih sem lahko videl strah, toliko strahu kot še v nikomer doslej.

»K-kdo ste?!« me je prestrašen vprašal.

S Karrino sva se spogledala. Ona ga ni razumela, sam pa kot Vulinar razumem vse jezike tega vesolja. To je ena od sposobnosti, ki jih ima naša vrsta, zato nas največkrat uporabljajo za

medgalaktične tolmače. Če se ne bi odločil za tatvino kot poklic, bi verjetno tudi sam šel za tolmača.

»Ne skrbi, hm ... oseba. Nič ti nočemo. Ime mi je Mika Zaran. Naš prijatelj je bil ustreljen in ga želimo rešiti. Ali imaš morda evarinski žarek ali pa musin kliklop, da mu popravimo rano?« sem ga z najbolj pomirjajočim glasom, kar se je dalo, vprašal.

Človečnjak je padel na tla in negiben ležal na dlakavi preprogi.

»Mikam kaj si nardil?« se je oglasila Karrina.

»Res ne vem,« sem bil rahlo zmeden in si še vedno ogledoval spečega človečnjaka.

»Zemlja. Planet bojazljivih mešancev. Slaba izbira za pristanek. Nič čudnega, da nobeden noče več sem na izlete,« je znova pripomnila.

Začel sem si ogledovati prostor, v katerem smo stali, da bi našel kaj za padlega sodelavca.

Harry Potter

Skaberchlyn - ARTEMIS

Bil je deževen dan, ko je Cynthia končno zapustila šolo. Medtem ko je hodila domov, se je izpod oblakov končno prikazalo sonce, kar je bil razlog za pojav barvite mavrice. Kmalu se je stemnilo, zrak pa se je očitno ohladil. Začelo je snežiti. »Najprej dež, nato sonce in mavrica, sedaj pa sneg?« je sama pri sebi rekla Cynthia ter zavila v svojo ulico. Vreme se je precej hitro spreminjalo, kar ni bilo značilno za ta čas v letu. Rdečelaslo dekle je vstopilo v svojo hišo. Pogledala se je v ogledalo ter si popravila pričesko ter se zazrla v svoje zelene oči ter ocenila, da je precej podobna svoji mami, po kateri je podedovala tako rdečkaste lase kot tudi zelene oči. Njene matere pa v tem trenutku ni bilo doma. Pravzaprav je bila doma sama, kar ni bilo običajno. Ura je bila že šest zvečer, kar pomeni, da bi morali biti doma vsi, mami, oči in Cynthiin brat, a na to se dekle ni preveč oziralo.

*

Odprla sem oči. Bila je temna noč. Ne vem točno, kaj me je zbudilo, zato sem rjuho potisnila stran ter pogledala na elektronsko uro na moji nočni omarici ob postelji. 3:47. Zaslišala sem šum ter pogledala po sobi. Nekaj časa je trajalo, preden so se moje oči privadile na temo ter razločile orise predmetov v moji sobi. Ničesar nisem ne videla, ne slišala. Zapustila sem svojo sobo in se odpravila navzdol po stopnicah. Skozi režo pod vhodnimi vrati je v prostor prodirala modra svetloba. Odprla sem vrata ter v zraku videla neznan srebrn objekt, ki je pristal natanko pred mano. Krogla se je odprla, iz nje pa so izstopile temne postave visoke rasti. Videla sem le njihove orise, saj je sij lune oslepil moje oči. V ušesih sem slišala visok pisk, to pa je bila zadnja stvar, ki se je spominjam.

*

Zbudila sem se v hipu. Sončna svetloba je v spalnico prodirala skozi okno ter me za trenutek oslepila. Bila je sobota, zato se mi ni mudilo iti v šolo. Spomnila sem se sanj, ki sem jih imela. Živo sem se jih spominjala, torej morajo zagotovo nekaj pomeniti. Da bi se jih bolj slikovito spomnila, sem stekla pred vhodna vrata. Ob hiši so rasla še nikoli prej videna visoka drevesa, na drugi strani ceste pa so se zbirali ljudje. Tega kraja še nikoli nisem videla. Kje sem? Vse se mi je zdelo znano, a tako tuje. Kraj je nekako spominjal na mojo ulico, a vse je bilo tako drugačno in neznano. Začela sem hoditi ob cesti ter se ozirati naokoli. Hiše so bile precej visoke in nepravilnih oblik. Ena izmed njih je imela obliko polkroga, druga pa je bila spiralaste oblike. Šla sem mimo velike skupine ljudi, ki so me začeli pozorno opazovati. Prvič sem zagledala njihove obraze. Bitja so imela modro kožo, manjkal pa jim je nos. Koža bitij je bila različnih odtenkov – manjša bitja, ki bi jim na našem planetu rekli otroci, so imela kožo živahno modre barve, medtem ko so »starejša bitja« bila sinje modre barve. Od njih nisem mogla odlepiti pogleda, zato nisem videla osebe, ki mi je hodila nasproti, ter se vanjo zaletela.

»Oprosti -,« sem začela. Oseba s fantovskim glasom me je prekinila: »Me razumeš?« Nisem vedela, kako odgovoriti na to vprašanje. Bil je edini, ki ni bil modre barve, kar bi lahko pomenilo, da je z istega planeta kot jaz. Lahko bi vedel, kje sem in kaj se dogaja. »Ime mi je Eli,« je rekel in iztegnil roko. »Cynthia.« Rokovala sva se. Vprašala sem ga, če ve, kje sem.

»Paralelna univerza. Vzporedni svetovi? Alternativna resničnost. Živimo v eni izmed 'kopij' naše zemlje. Medtem ko živimo tu, se vzporedno z našim časom odvija tudi življenje na enakem planetu v več vzporednih svetovih. Zato se ti deli tega sveta zdijo znani, čeprav jih še nikoli nisi videla. Vse planete, razen Zemlje, imajo v lasti aeriusi - kličemo jih kar aeriji, to so modri ljudje, ki si jih videla ob cesti. Zemljo nenehno opazujejo in kot vem, jo želijo zaseči. Zato nenehno ugrabljajo ljudi z Zemlje ter jih pripeljejo v eno izmed alternativnih resničnosti - obstaja 743 vzporednih svetov in kot zadnjo, sedemsto štiriinštirideseto, si želijo zaseči Zemljo. S tem, ko z Zemlje ugrabijo ljudi in jih naselijo na enega izmed paralelnih planetov, vidijo, kako se prilagajamo na različna okolja ter nas preučujejo. Tako

se bodo naučili najprimernejšega načina za osvojitve Zemlje in premoč nad človeštvom. Vsi planeti, ki so jih aeriji zasegli, pa imajo nekaj skupnega - podnevi je sicer svetlo, a Sonce v njihovi realnosti ne obstaja,« mi reče, nato pa hitro spremeni temo: »Predvidevam, da si na Zemlji živel v tisti hiši,« reče Eli in pokaže na hišo, iz katere sem prišla, preden sem ga spoznala. Še preden mi je uspelo prikimati, je fant nadaljeval: »Oh, da ne pozabim - aeriji ne vedo, da ljudje vemo, kakšen je njihov načrt. Mi jih ne moramo razumeti, a oni lahko razumejo nas. Kakorkoli, vsako noč ob 3:47 se odprejo portali, ki nas avtomatsko ponesejo v drugo paralelno univerzo, kjer se bomo naslednji dan prilagodili drugemu svetu.«

Brez da bi vedela, o čem govori, sem se potrudila zapomniti si čim več informacij, saj so se zdele precej pomembne. Zanimalo me je, koliko časa je Eli že bil tukaj in kako vse to ve, a ga nisem želela nadlegovati. »Lahko te popeljem po soseski, v njej se skriva veliko nenavadnih stvari. Lahko ti pokažem moj najljubši prostor na tem planetu - gozd sanj. Vsako drevo v tem gozdu ima liste, vsak od listov pa ti pokaže eno izmed sanj, ki si jih nekdanj že sanjal. Tam odkrivam svoje že dolgo pozabljene sanje. Na nekak čuden način me sprehod po tem gozdu precej pomiri. Prideš?« Pokimala sem, slišalo se je zabavno. Skupaj sva nadaljevala pot po prazni cesti brez žive duše.

*

Še vedno nisem celovito dojela dejstva, da sem bila pripeljana v nek čudaški svet poln nenavadnih bitij in ljudi v ujetništvu. Pogledala sem na uro, čez približno dve uri se bo odprl portal, ki me bo ... ponesel v drugo dimenzijo? Vse je preveč zapleteno. Kako bo portal videti? Ali bo to neznana krogla, ki sem jo videla včeraj zvečer? Nisem vedela, kaj naj pričakujem, in zagotovo nisem vedela, kaj naj naredim, ko se portal odpre. Ne želim biti v ujetništvu. Ne želim, da me neznana bitja preučujejo in opazujejo. In vsekakor se ne želim seliti vsak dan ter spoznavati druge čudaške osebe.

*

Sploh nisem opazila, da sem zaspala. Pogledala sem na uro, ki je kazala 3:42, kar pomeni, da sem za las ujela čas, ko se bo odprl portal. Slišala sem trkanje na vratih in jih hitro stekla odpret. Bil je Eli. »Kaj delaš? Portal se bo kmalu odprl!« sem mu rekla. »Vem, a želel sem ti dati to,« je rekel in mi na roko dal zapestnico s črko C. Nadaljeval je: »C kot Cynthia. C me spominja na obliko Lune. Cynthia je bila v grški mitologiji boginja Lune. Čeprav bova morda na različnih planetih, se bom vedno, ko bom pogledal Luno na nebu, spomnil nate.« Nasmehnila sem se ter se mu zahvalila. Pogledala sem na uro: »Eli, portal se bo kmalu odprl, iti moraš domov -« a bilo je prepozno. Portal se je odprl in vse, kar sem videla, je bila svetlo modra svetloba, ki je slepila moje oči. Zaklicala sem Elijevo ime, a nisem dobila odgovora. Svetloba me je vsrkavala vase.

*

Zbudila sem se v postelji in pogledala na uro. Bilo je že jutro! Nisem mogla priklicati nobenega spomina zadnjih štirih ur ... Spomnim se modre svetlobe, Elija, ki mi je dal zapestnico - Zapestnica! Pogledala sem na svojo roko. Črka C se je bleščala v sončnem siju, katerega svetloba je prodirala skozi okno moje sobe. Sprehodila sem se do vhodnih vrat, zanimalo me je, kje sem pristala danes. Stopila sem na svež zrak in ugotovila, da je planet identičen Zemlji. Pogledala sem na nebo in videla Sonce! Vrnila sem se na Zemljo ... kako je to mogoče? Je to šala? Pogledala sem levo in desno okoli sebe ter videla majhno piko, ki se mi je bližala. Pika se je večala in večala ter dobivala obliko osebe. Oseba mi je mahala, ko sem končno lahko razločila njen obraz ... Eli? Njegov izraz na obrazu je prikazoval strah in skrb. Tudi on se je vrnil na Zemljo? »Eli! Kaj je narobe?« sem zaklicala, ko je tekel proti meni. »Aeriji...« je spregovoril, zadihan. »Napadli bodo Zemljo, Cynthia. Zavzeli bodo naš planet.«

Sliki, ki bi lahko bili vključeni v zgodbo:

(Dostopno na: <http://www.wakingtimes.com/wp-content/uploads/2014/07/parallel-universe-reality.jpg>)

(Dostopno na: <https://i.ytimg.com/vi/Q785TzE0WZw/maxresdefault.jpg>)

Teja Čížman, 1. e

Vsi Zemljani poznajo severnico. Mislijo, da se nahaja na severu in da je najsvetlejša zvezda na nočnem nebu. Nobena od omenjenih trditev ni resnična. Navadno jo iščejo kot ročaj ozvezdja malega voza ali da zadnjo stranico velikega medveda petkrat podaljšajo. Vendar pa je to zelo človeško in ozkogledno.

Ne vedo pa nekaj zanimivih dejstev, ki vam jih bom zaupal jaz. To, kar vidite zvečer na nebu, je sistem treh zvezd, ki pa so preveč oddaljene, da bi jih videli ločeno. Tudi tega mnogokateri ne vedo, da bo čez približno 14 000 let nova »severnica« pravzaprav zvezda Vega. Vsi Zemljani, ki so te podatke izvedeli prej, in ne iz moje pripovedi, niso Zemljani.

Da pa vas ne zmedem preveč takoj na začetku, naj se predstavim. Ime mi je Jaron, vendar mi je moj dobri prijatelj, ki je vrsto let preživel na vašem planetu, nadel vzdevek Severin. Tega zagotovo niste pričakovali! In da, iz imena sklepajoč živim na vaši severnici. No, dejansko imam svoj dom postavljen na Polarisu A. To je ena izmed treh zvezd, ki predstavlja severnico. Na drugih dveh imam le svoje počitniške rezidence.

Nekateri izmed bralcev boste dvomili v moj obstoj, saj menite, da na gmoti plinov, iz katerih so vam poznane zvezde, ni mogoče živeti. Toda tukaj se ponovno motite. Prihajam s planeta Igarkor. Nisem telesno bitje, sem bolj kot misel. In kot misel lahko potujem še hitreje kot s svetlobno hitrostjo, prav tako lahko prebivam kjerkoli. Lahko pa prevzamem katerokoli fizično podobo, hkrati pa ne prevzamem njenih fizičnih in kemijskih karakteristik. Kar pomeni, da lahko kot človek nemoteno živim pri temperaturah, kjer bi se vi že kar pošteno cvrli. Torej če me boste kdaj srečali, me zagotovo ne boste prepoznali. Izdam pa Vam, da sem ob vsakem obisku zemlje vedno najrajši golob. Bitje samo po sebi res ni nič navdušujočega. Je pa praktično, vam rečem. Sorazmerno hitro, seveda za vaše pojme, lahko prepotujem razdalje in sem popolnoma nevtralen.

Vendar dovolj o meni. Tu sem, da vam razkrijem preteklost, sedanost in prihodnost. Sliši se preprosto, vendar boste morali znati brati med vrsticami, saj moja pripoved vključuje le neko nenavadno, od časa neodvisno zgodbo.

Prebiral sem vašo literaturo in ugotovil, da mnogokrat zgodbe začnete s krajem in časom. No, to na vašo žalost in moje veselje ne bo šlo.

Nekje in nekoč se je razvilo vesolje. Kako je nastalo, veste, z velikim pokom. Ob velikem puku so se oblikovali trije orjaški planeti. Marvelus, Igarkor in Revelijon, MIR na kratko. Nastali so z namenom ohranjanja ravnovesja v vseh galaksijah. Na vseh treh planetih so se razvile različne oblike življenja, vse pa so bile netelesne. Skozi čas, ki ga ni nobeden definiral, saj netelesna bitja živimo večno, se je življenje na planetih razvijalo. Kmalu so se pojavila fizična bitja. In tu so nastopile prve težave. Začele so se bitke, vojne in kmalu smo prišli do prve vesoljne apokalipse. Planeta Marvelus in Revelijon sta se razpočila in se razdrobila po celotnem vesolju. Temna snov, ki je planeta držala skupaj, se je raznesla po vsem intergalaktičnem prostoru. S črnimi luknjami pa so se vzpostavila vzporedna vesolja. Marveljanci in Revelijonci so bili posrkani v eno izmed nešteti črnih lukenj. Moje poslanstvo, ki so mi ga določili le dobro milijardo vaših let po mojem nastanku, je, da omenjene prebivalce poiščem.

Zgodbe bi vam ne govoril, če mi ne bi zmanjkovalo časa. Namreč po natanko določenem obdobju, vaše leto 2020, bo vse vesolje potegnilo skupaj in civilizacije našega vesolja bodo uničene za vedno. Prepotoval sem 3.41 tisoč črnih lukenj in vse bolj se mi je dozdevalo, da nek podatek izpuščam. Pred nekaj časa pa sem obiskal črno luknjo z imenom Zorag. V njej ni bilo ničesar. Zaslišal sem nenavadne zvoke, ki jih nisem mogel prepoznati, pa sem slišal jezike vseh kultur našega vesolja. Zvoki so se

ponavljali in ponavljali, vedno hitreje. Naenkrat pa sem razumel. Glas mi je govoril Zemlja štirinajst marec, Zemlja štirinajst marec ... Karkoli bi to lahko pomenilo, ostaja meni neznano. Po približno nekaj letih, ko sem prebival v Zoragu in stalno poslušal isti glas, me je nenadoma neznana sila vrgla iz te črne luknje. Popolnoma zbežan sem se odločil, da obiščem Zemljo. Tokrat sem prevzel obliko človeka. Hodil sem po mestih in spraševal ljudi, zakaj je 14. 3. nekaj tako posebnega. Nobeden mi ni znal odgovoriti, dokler mi ni nek Zemljan, ki se mi je predstavil kot teoretičen fizik z imenom Vlast, povedal je da je 14. 3. dan, posvečen številu pi. Da gre za iracionalno, neskončno in neperiodično število. Stvar sem se odločil raziskati. Kmalu sem se naučil okoli 70.000 pijeveh decimalk. Še vedno pa nisem dobil odgovora na to, kako naj v naše vesolje povrnem planeta. Odpotoval sem in obiskoval najrazličnejše planete in zvezde. Nobeden mi ni znal povedati nič pametnega. Skoraj sem že obupal, ko sem na zvezdi Kijer srečal Praznino. Praznina je bitje, ki ga ni. Žalostno mi je povedala, kako je vse končno. Sicer sem kasneje izvedel, da jo je pustil njen partner Strah, pa vseeno. Našel sem odgovor. Poiskati moram konec števila pi, da se lahko MIR vrne in vzpostavi ravnovesje.

Na človeško raso se obračam, ker ste edini, ki o tem nenavadnem številu veste karkoli. Prosim Vas, pošljite 7 izobraženih ljudi, ki mi bodo pomagali rešiti naš obstoj. To sporočilo bo objavljeno 14. 2. 2018 in vam bo dalo natanko mesec dni, da izberete svoje predstavnike. Po mesecu dni se boste javili v Londonskem parlamentu, kjer vas bom pričkal s svojo vesoljsko ladjo. Če udeležencev ne bo, bom sprožil eksplozijo, ki bo vašo civilizacijo dokončno iztrebila.

Ana Lucija Tonejc, 1. D

VESOLJE

Sredi puste pokrajine je stala samotna bela hišica. V tej hišici je živel Martha. Bila je mlado dekle, ki ni imelo več kot petindvajset let. Človeka bi presenetilo, da tako mlado dekle živi v samotni hiši, brez človeka na kilometre daleč. Martha se je že od nekdaj počutila drugačno. Ni je zanimalo to, kar je zanimalo druge vrstnike. Raje se je zapirala v svoj svet in razmišljala o obsežnosti našega sveta, vseh neraziskanih morjih, ki skriva na stotine skrivnosti, in veselju. Najbolj je uživala, ko je imela mir in tišino ter je lahko v miru razmišljala o raznovrstnih stvareh.

Tako je nekega dne Martha sedela na vrtu in razmišljala o človeštvu. Iz jasnega neba se je kar naenkrat pokazal svetel utrinek, katerega sprva sploh ni opazila, saj je bila zatopljena v svoje misli. Ravno preden je zadel njeno dvorišče, je presenečena odskočila. Začuda je ohranila mirno kri in pristopila k žareči krogli podobnemu predmetu. Ravno ko se je je hotela dotakniti, se je ta kot roža odprla in Martha je prestrašena padla na tla. Znotraj krogle je sedelo nekakšno bitje. Na prvi pogled bi lahko rekla, da je celo človek, vendar je kasneje opazila njegove žareče rumene oči, ošiljene zobe, namesto ušes pa je bitje imelo le dve luknji.

Bitje se je obrnilo in reklo: »Pozdravljena, Martha.«

Martha je presenečena odgovorila: »Koko veš, kdo sem?«

»Oh, jaz sem vendar Norven, poštar miselnega središča, ki ve vse!«

Martha je osupla obstala in le nemo zrla v nenavadno bitje, po dolgem premoru pa vprašala: »Kaj delaš tukaj?«

Norven je odgovoril: »Poslalo me je miselno središče, ki, kot sem povedal, ve vse. Tudi kaj razmišljaš. Izvedelo je, da si spoznala resnico o tako imenovanem vesolju.«

»Torej misliš reči, da je moje razmišljanje, da smo ljudje le prebivalci neke celice, znotraj nekakšnih drugih bitij, ki prav tako živijo na planetu podobnemu zemlji, resnično. Ne verjamem, to so le zgodbe, s katerimi si krajšam čas.«

»Pa vendar, Martha, Miselno središče mi je naročilo, naj te popeljem na pot v vesolju, saj želi, da bi postala ena izmed nas, raznašalcev sporočil. Nekoč sem tudi jaz bil tak kot ti, Martha.«

Martha je premislila in privolila na ponudbo, da ji bitje razkaže vesolje. Skupaj sta se usedla v nenavadno plovilo in začela potovanje. Bitje jo je odpeljalo vse do zvezd, kjer je lahko videla zemljo od daleč, težko je bilo verjeti, da je to le del celice. Prepotovala sta še dolgo razdaljo, dokler se ni okolica, ki je bila sprva črna z belimi pikami imenovanimi zvezde, spremenila v rdečo. Norven je povedal, da se nahajata v želodcu bitja imenovanega Piplnot. Martha se kar ni mogla načuditi, da je njena zgodba dejansko resnična. Norven ji je razkazal še mnogo čudes, dokler je končno ni vprašal, če bi privolila na ponudbo.

Martha je v tem času že dojela, da vesolje res nima meja in da v bistvu ljudje živijo znotraj ljudem podobnih organizmov, za katere prav tako predvideva, da živijo znotraj nečesa drugega. Dojela je, da je Miselno središče v resnici možgani, Norven pa nevron, ki prenaša sporočila. Počutila se je dobro, saj je končno vedela, da z njo ni nič narobe in da je bila od vrstnikov drugačna z razlogom. Bila je izbrana.

DAN, KO MU JE (NE)GRAVITACIJA REŠILA ŽIVLJENJE

Nerga Zabavni je bil skrajno zdolgočasena oseba. Oblečen v pisana oblačila, svetlečih barv in mrtev navznoter. Če si zamislimo dobro šalo z obilico smeha, ki ji sledi, ji odvzamemo smešno in jo zasujemo z diagnozo Moronske psihoze, dobimo življenjsko energijo Nerge Zabavnega. Lahko bi rekli, da je od svojega ljudstva psihoznih Moronov kaj odstopal, ampak ni. Planet Moron je bil, roko na srce, živa beda.

Prostori tega sveta so bili osvetljeni s sivkasto pusto svetlobo, celotna sfera pa je izžarevala umetno in antiuživansko počutje. A kot je gospodična Svinec izpostavila, važno je bilo, da so imeli na papirju, katerega so imenovali ustava, zapisano pravico do osebnega izražanja. Edina pravica, ki pa so jo v tem bednem svetu zares potrebovali, je bila pravica do kave. A ni šlo za to, da bi jo potrebovali, da bi ostali pokonci. Potrebovali so jo, da so se iz spanca sploh vrnili.

Sama družba se je kavkakvno delila: najvišji sloj kava z mlekom, srednji sloj kava na vodi in najnižji sloj kavino zrno.

Nerga je spadal v tisti sloj, ki je redno zaužival kavina zrna. Njegovo življenje je bilo pusto in brez prijateljev.

Prišel pa je dan, ko je Nerga spoznal eno in edino Veroniko Zmešano. Oba sta bila drugi letnik srednje šole za izobraževanje priprave kaj drugega kot kave. A Veronika ni bila povsem običajna. Morda ni bila najlepša ali pa najpametnejša, a bila je prepričana, da bo prišla do odkritja, ki bo vsem spremenil življenje. Ta ideja je izgledala nekako takole. Planet Moron je del galaktične Mlečne ceste. Le zakaj bi jo poimenovali Mlečna cesta, če na koncu le-te ne čaka izobilje mleka v vseh oblikah. Mleko, ki bi vsako skodelico kave spremenilo v nekaj čarobnega in najnižjemu sloju povsem nepredstavljivega. Svojo vizijo je predstavila Nergi, ker je bil edini dovolj zdolgočasen, da ga njena zgodba ne bi mogla zdolgočasniti še bolj.

Kar se je zgodilo v naslednjih nekaj dneh, je šlo prehitro, da bi v celoti opisali. Gre pa nekako takole. Viki je ubogega Nergo prisilila v krajo vesoljskega plovila, s katerim sta prispela do konca Mlečne ceste. Stopila sta na sam rob in zajela sapo. Šlo je za trenutek, preden bi odkrila, ali se bo njuno življenje dokončno spremenilo. Samo zamislite si vendar ... kava z mlekom za vse!

A kar se je zgodilo, v resnici ni bilo nič kaj mlečno. Ko sta se ozrla skozi okno plovila na samem robu Mlečne ceste, je bil tam en sam velik nič. Takega poraza njuna že razvita Moronska psihoza ni prenesla in skupaj sta se odločila storiti samomor. Odprla sta vrata plovila in se nameravala odriniti in umreti na dnu jarka, ki se je nahajal 150 metrov pod njima. Še zadnjič sta vdihnili zrak in se odrinila.

Vse je postalo črno. Nato pa je Nerga odprl oči v pričakovanju, da so ga pričakala nebesa. Kakšno razočaranje je še sledilo, ko se je zavedel, da v vesolju gravitacije ni in da se pravzaprav premika navzgor.

ZGODBA O VEČNI DILEMI IN TRAGIČNOSTI PLANETOV

»Koncept vesolja je pretežno subjektivna zadeva; kako ga določen posameznik doživlja, kako si ga razlaga, ali se ga boji itd. Vsakršna vsiljena razlaga vesolja, s katero na nas pritiskajo znanstveniki, je skrajno ignorantska, zavajajoča, toda vseeno subjektivna; že to, da vsakršne oblike življenja v vesolju iščemo tako, da se osredotočamo na obstoj vode, temelji na lastnem delovanju oziroma na življenju, ki je na Zemlji.«

»Ali tako razmišljanje pomeni upiranje znanosti zaradi tega, ker nismo zmožni tega, da bi naše raziskovanje preseglo realni svet, torej svet, ki ga mi poznamo?«

»Hm,« se je zamislila Andromeda. »Mogoče pa res. Mogoče pa je naša znanost zelo egocentrična.«

Kaliopa se je z žalostnimi očmi zazrla vanjo.

»Pa si mogoče kdaj pomislila na to, da je tudi tvoje mnenje precej subjektivno in da objektivnost, kadar govorimo o znanosti, pravzaprav sploh ne obstaja?«

»Ne vem. Verjamem tistemu, kar lahko vidim - in teoretične koncepte težko vidim.«

Pogovor je postopoma usahnil in mimoidoči so radovedno gledali dve dekleti, ki sta ležali sredi pisanega travnika in se pogovarjali o njunem obstoju in neobstoju konceptih. Prisegali sta na pregloboke in prevprašljive pogovore, zaradi katerih sta obe doživljali eksistencialno krizo, toda tega mimoidočim ni bilo treba vedeti.

Ko sta že globoko zabredli v lastno krizo in nista znali umiriti toka podivjanih misli, se je košček neba nad njima odlomil in pristal na travniku zraven njiju. Ta košček neba je bil pravzaprav precej lep, celo eteričen.

»Andromeda?«

»Ja?«

»Mislim, da se je ravnokar zgodila porušitev tvojega načina dojemanja sveta.«

»Ja.«

Eteričen košček neba je spregovoril: »Sila na tem planetu je zelo ekstravagantna, hm, upala sem na to, da bom dokončno predrila ta planet s svojo hitrostjo, hm. Nenavadno.«

Kaliopina čeljust je padla na tla in Andromedine oči so zlezle z njenega obraza.

»Kaliopa?«

»Ja?«

»Govori.«

»Ja.«

Eteričen košček neba je dekleti začudeno pogledal in se posmehnil: »Tu pa evolucija očitno ni opravila zadostnega dela, če osebki kar naprej omenjajo precej očitna dejstva.«

Dekleti sta končno padli iz transa in se odločili, da bosta posredno ogovorili košček neba. »Kdo pa si?«

»Prebivalka s planeta Teja.«

Kaliopa se je zamislila, ker se ji je zdel omenjeni planet precej znan, toda iz svojega zameštranege uma ni in ni mogla priklicati definicije, ki bi mu ustrezal.

»In kaj je namen tvojega prihoda?« je nonšalantno vprašala Andromeda, kakor da oseba, katero ogovarja, ni ravnokar padla iz ionosfere.

»Moj prvotni namen je bil uničiti Zemljo, toda to mi očitno ni uspelo.«

»TEJA!« se je zaslišal zmagoslaven krik.

»Po neki teoriji Luna obstaja zaradi protoplaneta, ki je trčil v Zemljo pred 4,51 milijardo let,« je pojasnila Kaliopa.

»Drži.«

»In temu planetu je bilo ime Teja.«

Košček neba se je globoko zamislil. »Ja, nadaljnja usoda Teje je temeljila na ravno tem trku. Že od nekdaj je bila našemu ljudstvu pripisana tragičnost. To usodo pa je določila Zemlja.«

»Tudi Zemljani smo precej tragični. Midve že cel dan leživa pod obstojno neobstoječim nebom in debatirava o obstoju vsega sploh,« se je posmehnila Andromeda.

»Teorija zarote,« je začel košček neba. »Vidve sta potencialni ugrabljeni prebivalki Teje. Dvomita v življenje in oddajata prav neko posebno svetlobo, katera je značilna za naše domačine.«

»Hm.«

»Ta teorija zarote mi je všeč.«

Košček neba se je zasmel in nadaljeval: »Ime mi je Gaia, kar je precej ironično, toda lepo vaju je spoznati.«

»Andromeda.«

»Kaliopa.«

»No, Andromeda in Kaliopa,« je nadaljevala Gaia, »glede na to, da se je moj načrt izjalovil in da mi ni uspelo uničiti Zemlje, in glede na to, da se mi zdi, da bosta našli svoj glas in koncept in definicije in namen na Teji, vama predlagam, da se odpravita z mano nanjo.«

Dekleti sta se spogledali. »Koncept vesolja je pretežno subjektivna zadeva in osebno verjamem, da nama bo uspelo premostiti nemogoče razmere v vesolju in bova nekako prispeli do Teje z vsemi udi. Če nama ne uspe, pa sva se vsaj znebili najine dileme glede obstoja.«

»Se strinjam.«

»Zelo lepo.«

Tri tragična dekleta, ena realna prebivalka Teje in dve potencialni prebivalki Teje, so se nato prijela za roke, skočila v preostali del neba in verjele v to, da bodo na Tejo prispele z vsemi udi.

Avtor: zelena rastlina

Zobati Trolli

Najbolj zlobna bitja v vseh štirih vesoljskih morjih -Trolliji. Imajo mastno zeleno kožo ter izjemno pomanjkanje zob. So ena od najbolj nevarnih bitij v galaktičnih morjih, saj njihove ladje za razliko od njihovih kapitanov nimajo problemov z zobi.

Vsaka ladja ima vsaj en zob, ki je zelo velik top, ki krade energijo za izstrelitev iz sovražnih ladij. Več kot ima topov, več energije lahko okrade; in sicer če en top okrade 4 milijone J, lahko dva zaradi skupnega privlaka ukradeta 16 milijonov J, tako da prisotnost vsakega topa zmnoži energijo, torej $4 \cdot 2 \cdot 2$. Vsak top še enkrat poveča privlak energije za vsak top. Če ima tri topove, lahko tako ukrade 12-krat tri milijone J energije, kar je dovolj za popolno uničenje ladje tipa II., in to brez da bi izstrelili top.

Trolijska ladja tipa I. ima en zob in tipa III. tri zobe. Tako so tudi določeni kapitani. Ker so ladje Trollijev žive in so na začetku tipa I., s krajo lahko postanejo tudi do tipa X., ko ladji zraste dovolj zob. Poleg ladje pa tudi kapitanu ob promociji ladje zraste nov zob. Tako ima kapitan ladje tipa I. en zob in tipa III. tri zobe.

Tam nekje v galaksiji Neznana pot se je v senci lune skrivala zelena ladja s štirimi zobmi. Vsakih nekaj sekund se je na jamboru ladje zablistala rdeča luč kot oči sokola, ki išče plen. To je bila ladja tipa IV. Če bi to videl kakšen izkušen vesoljski popotnik, bi pri priči odvrigel vso prtljago in prestavil v najhitrejšo brzino kamorkoli stran od tam.

Prav nekaj svetlobnih let stran se s počasno hitrostjo ena polovica svetlobnega leta na sekundo premika zlata ladja z napisom Zlata banka s simbolom na glavnem jamboru v obliki črne želve na zlati skrinji. Ladja ima štiri krila in iz palube ji mrgoli ogromen štirinukleonski top. Ta visoko oborožena ladja, no, tako misli njen kapitan, potuje naravnost v past.

»Kapitan M'dnar! Bliža se ladja tipa II., je tovorna ladja Zlate banke, kaže, da nam prinaša dobre novice!« se je pohecal in kapitana obvestil tri zobi podkapitan trolijske ladje Zlo'krmar.

»Haha, danes bomo jedli zlato!« se je krohotal štirizobi kapitan ladje DJ M'dnar. »Namerite zobe in izzobajte njihovo energijo. Ladjo hočem nepoškodovano. Posadko zvežite in vrzite na ta zeleno modri planet, naj padejo v morje!«

Nekaj časa po zavzetju ladje nad morjem planeta Zemlje: »Lepo plavajte! Uživajte med morskimi psi!« Kot vedno je imel zadnjo besedo podkapitan Zlo'krmar.

Blaž Anžič, 1.F

ZOLTANOVE DOGODIVŠČINE

V navadnem mestu stoji navadna stolpnica, v kateri najdemo še posebej navadno stanovanje. Kje to mesto leži ali kako se imenuje, v naši zgodbi ni pomembno. Pomembno je le, da v tem navadnem stanovanju živi popolnoma neposeben človek. Pravzaprav je ob pogledu nanj najbolj posebna njegova neposebnost. Sam si je nadel ime Zoltan. Predvsem se je rad družil s svojim odsevom in ne z drugimi živimi bitji. Odsev mu je zelo vztrajno sledil, kamorkoli je šel. Zoltan je navkljub normalnemu izgledu pravzaprav živel še kako abnormalno življenje. Na našo Zemljo je prispel po dokaj nenavadni poti, in sicer z ladjo vesoljske vrste. V poskusu, da bi se zлил z okolico, si je oblikoval kratke rjave lase, rjave oči in na splošno povsem povprečne obrazne poteze.

V vsem času, ki ga je do sedaj prebil na Zemlji, Zoltan še zmeraj ni uspel najti izhoda s tega planeta. V svoji posesti je imel le še tri naprave (kaj se je zgodilo z drugimi, je zgodba za drug dan), ki so ga povezovala s starim planetom. Napravo za iskanje temnih planetov, radar za detekcijo nevarnosti in najbolj cenjeno v svoji zbirki, Teleporter 3205. V principu so bile vse naprave nadvse uporabne, a kaj, ko so za delovanje potrebovale vesoljsko sluz. Le-te pa na Zemlji ni bilo v izobilju, oziroma je sploh ni bilo. Njegovo zadnje upanje za pobeg je bil ponoven obisk Nezemljanov. A po več letih čakanja je že skorajda izgubil vse upanje.

Na neko nevihtno noč pa se je vse to spremenilo. Med svojim vsakodnevnim (in popolnoma navadnim) večernim sprehodom je na nebu opazil gromozansko gmoto. Ozrl se je po okolici, vsi ljudje so se obnašali, kot da te skoraj preveč očitne gmote ne vidijo. Sam ni imel časa, da bi se predolgo ukvarjal z nenavadno neentuziastično reakcijo ljudi, ampak je stekel proti gmoti. Ko se je dovolj približal, je opazil, da je gmota pravzaprav njegova stara vesoljska ladja, ki jo je izgubil v igrah na srečo in tako pristal na najbližjem planetu, Zemlji. Previdno se je približal vratom sedaj pristale ladje in nekoliko nesamozavestno potrkal na ogromna železna vrata. Le-ta so se počasi odprla in na drugi strani je stal nič več kot pol metra visok možicelj. To je bil Spartak, ki je Zoltanu odvzel ladjo. Še preden so lahko vsi na krovu ladje ugledali zunanost Zemlje, je Zoltan skočil v ladjo in začel moledovati, naj ga vzamejo s seboj. Po nekaj minutah prosjačenja in praznih obljub se je Spartak končno vdal in dodelil Zoltanu mesto na svoji vesoljski ladji. Spartak in njegovi možje so sicer prišli na Zemljo iskat novo delovno silo, a potem ko je Zoltan opisal svoje slabe izkušnje z bitji, ki živijo tu, so se hitro premislili.

Na poti na stari planet so Zoltana spraševali, kaj je bilo na Zemlji tako groznega, da se je moral preobraziti v enega izmed njih. Razložil jim je, da Zemljani niso preveč radi srečevali Nezemljanov in so celo snemali večurne dokumentarce o spopadu z njimi (ogledal si je film Alien). Povedal je tudi, da se je zato preobrazil v enega izmed njih. Spartaki in ostali so bili nadvse začudeni nad njegovo izkušnjo. Spartak je nato rekel: »Zoltan, saj veš, da nas bitja na planetu Zemlja ne morejo videti? Mar nisi opazil, kako niso opazili ogromne vesoljske ladje, ki se je spustila v center glavne ulice?«